

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 6C/32/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214200663
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:8214200663.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátom Mgr. Tomáš Kušnír, advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Z. V., N.. XX.XX.XXXX, A. A.Y. XXX/XX, XXX XXX A., o zaplatenie 808,01 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalobu zamieťa.
- II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.
- III. Občianskemu združeniu slovenských spotrebiteľov AZ nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.
- IV. Združeniu - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) 03.02.2014 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 808,01 Eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 804,35 Eur od 28.06.2013 do zaplatenia a trovy konania.
2. Aktívnu legitimáciu na podanie žaloby odvodzuje žalobca z predloženej kópie rámcovej „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej pôvodný veriteľ (banka) - Slovenská sporiteľňa, a. s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovanej postúpil na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).
3. Žalobca podanie žaloby odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe „Zmluvy o bežnom účte“ č. 0452086570/0900 z 23.02.2007 (ďalej len „zmluva o bežnom účte“), uzavretej medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanou na strane druhej, predmetnom ktorej bola aj dohoda o tzv. „povolenom debete“, t.j. o povolenom prečerpaní k bežnému účtu a to po splnení Obchodných podmienok banky (pôvodného veriteľa), pričom podľa žalobcu cit.: „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v zmluve o bežnom účte a vo VOP. Žalobca je presvedčený, že úverová zmluva cit.: „... obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...“

4. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že ku dňu postúpenia mu pohľadávky pôvodným veriteľom (27.06.2013) voči žalovanej ju predstavovala suma 913,55 Eur, pozostávajúca z istiny v sume 804,35 Eur, z riadneho úroku v sume 3,66 Eur, z úroku z omeškania v sume 105,- Eur a ostatného príslušenstva v sume 0,54 Eur, tak ako bola táto dlžná suma ku dňu postúpenia pohľadávky vyšpecifikovaná v bankovom systéme generovanej prílohe k Zmluve o postúpení pohľadávok. Súčasne žalobca uviedol, že ku dňu podania žaloby dlžnú sumu predstavuje 808,01,- Eur pozostávajúce z neuhradenej istiny v sume 804,34 Eur z riadneho úroku v sume 3,66 Eur, s tým, že cit.: „Sumu 0,54 EUR predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 105,00 EUR predstavujúcu úrok z omeškania si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje.“, avšak uplatňuje si úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 804,35 Eur (t.j. táto suma predstavovala istinu ku dňu postúpenia pohľadávky) od 28.06.2013, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky, do zaplataenia.

5. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o bežnom účte“ č. 0452086570/0900 z 23.02.2007; „Zmluva o vydaní a používaní Platobnej karty“ VISA Electron k účtu č. 0000000452086570/0900 z 01.03.2007; Osobitné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne a.s. (nečitateľné, pozn.); rámcová Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 s prílohou č. 1 o vyšpecifikovaní postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky adresované žalovanej z 09.07.2013 a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovanej z 20.12.2013.

6. Na výzvu okresného súdu z 24.02.2014, aby žalobca čo do základu a výšky odôvodnil ním vyčíslenú istinu a sumu riadneho úroku, aby uviedol a preukázal kedy nastala splatnosť celého dlhu a či žalovaná uhradila niečo z dlžnej sumy (výzva bola žalobcovi doručená 20.03.2014), žalobca reagoval podaním doručeným okresnému súdu 29.04.2014 s tým, že cit.: „... žiadam súd o rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania, iba na základe predložených listinných dôkazov.“

7. Žaloba s prílohami bola za účelom vyjadrenia doručená žalovanej do vlastných rúk 30.04.2014, avšak žalovaná sa k žalobe nevyjadřila.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 27.06.2014 bolo okresnému súdu oznámené, že do konania na strane žalovanej vstupuje Združenie - pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, avšak podaním doručeným okresnému súdu 18.07.2014 toto združenie z konania vystúpilo. Následne podaním doručeným okresnému súdu 23.07.2014 oznámilo vstup do konania na strane žalovanej Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, Nám. Josipa Andriča 1, 900 25 Chrovátsky Grob. Nepripustnosť vedľajšieho účasti namietal žalobca svojim podaním doručeným okresnému súdu 06.02.2015. Výzvou z 25.04.2019 okresný súd vyzval Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, aby oznámilo, či trvá na svojom vstupe do konania a ak áno, nech predloží splnomocnenie od žalovanej na jej zastupovanie v spotrebiteľskom spore s tým, že ak ju bude v konaní zastupovať, aby sa vyjadrilo k žalobe, ktorá mu bola doručená 18.08.2014 (zásielka nebola adresátovi doručená, pretože je na ním uvedenej adrese „neznámy“).

9. Podaním doručeným okresnému súdu 18.06.2014, žalobca oznámil rozpis kreditných a debetných operácií na účte žalovanej sa tým, že istina v sume 913,55 Eur predstavuje rozdiel medzi týmito operáciami, pričom debetné operácie (výber z účtu a odchádzajúce platby) predstavovali sumu 23 530,32 Eur a kreditné operácie (úhrady a kreditné úroky) predstavovali sumu 23 510,74 Eur, s tým, že z úhrad žalovanej malo byť na istinu započítaných 22 616,77 Eur a tak žalovaná mala na istine ostať dlžná 913,55 Eur (uvedené údaje nekorešponovali s údajmi uvádzanými v žalobe, pozn.).

10. Ďalším podaním doručeným okresnému súdu 25.07.2014 žalobca zaslal nový rozpis kreditných a debetných operácií na účte žalovanej sa tým, že istina v sume 808,01 Eur predstavuje rozdiel medzi týmito operáciami, pričom z debetných operácií - výber z účtu a odchádzajúce platby predstavuje sumu 23 530,32 Eur, poplatky za vedenie a správu kontokorentného účtu, za vyhotovenie a doručenie výpisu a za výber v hotovosti predstavujú sumu 320,33 Eur, debetné úroky predstavujú sumu 464,45 Eur a zmluvné úroky z omeškania predstavujú sumu 109,10 Eur, z kreditných operácií - úhrady predstavujú sumu 23 510,64 Eur a kreditné úroky predstavujú sumu 0,01 Eur. Celkový súčet debetných operácií predstavoval sumu 24 424,20 Eur a súčasť kreditných operácií sumu 23 510,65 Eur, s tým, že z úhrad žalovanej malo byť na istinu započítaných „22 0725,97 Eur“, na riadny úrok bola započítaná suma 460,79 Eur na úrok z omeškania suma 4,10 Eur a na ostatné príslušenstvo bola započítaná suma 319,79

Eur. K vyjadreniu žalobca priložil oznámenie pôvodného veriteľa (postupcu) z 20.09.2011 adresovaného žalovanej o odstúpení od zmluvy; a výpis o prehľade transakcii na účte žalovanej.

11. Na pojednávaní konanom 01.10.2014 žalobca uviedol, že trvá na ním podanej žalobe s tým, že žiadal, aby súd neprihliadal na jeho vyjadrenie k veci doručené okresnému súdu 18.06.2014 (bod 9. tohto rozhodnutia) a aby bral do úvahy iba jeho vyjadrenie doručené okresnému súdu 25.07.2014 (bod 10. tohto rozhodnutia), súčasne uviedol, že ním uplatnenú pohľadávku v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka nepovažuje za premlčanú. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že svoj dlh voči pôvodnému veriteľovi splácala do doby kým mala zamestnanie až do decembra 2011, kedy prišla o prácu. Na otázku súdu tiež uviedla, že nevie uviesť či jej bolo doručené oznámenie pôvodného veriteľa o odstúpení od zmluvy o bežnom účte, pričom to nevedel vydokladovať ani žalobca.

12. Na pojednávaní konanom 25.04.2019 žalobca uviedol, že sa mu nepodarilo zabezpečiť doklad o tom, že oznámenie pôvodného veriteľa o odstúpení od zmluvy bolo žalovanej aj doručené a na otázku súdu nevedel vzhľadom na časový odstup od podania žaloby uviesť kde a v akej sume bol medzi pôvodným veriteľom a žalovanou dohodnutý úverový rámec povoleného prečerpania prostriedkov na jej bežnom účte; kde a aká bola dohodnutá úroková sadzba za povolené a prípadne za nepovolené prečerpanie prostriedkov na bežnom účte žalovanej; kde bola dohodnutá možnosť zosplatnenia celého úveru, kedy nastali podmienky zosplatnenia, kto a z akého dôvodu pristúpil k zosplatneniu úveru a kedy oznámenie o zosplatnení úveru bolo doručené žalovanej a napokon nevedel tiež uviesť, či pôvodný veriteľ - Slovenská sporiteľňa, a.s., si pred postúpením pohľadávky žalobcovi splnila zákonnú povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“). Žalobca uviedol, že žalovaná podpísala iba „úverovú zmluvu“ a osobitne nepodpisovala aj VOP, avšak v úverovej zmluve bolo aj prehlásenie, že sa s týmito podmienkami oboznámila. Žalobca predložil list pôvodného veriteľa z 22.06.2011, ktorým žalovanej oznámil omeškanie so splácaním dlhu. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že si nepamätá výšku úverového rámca povoleného prečerpania účtu, ani nevie uviesť výšku úroku, ktorú za čerpanie debetu mala zaplatiť. V decembri, nepamätá si v ktorom roku, jej boli pripísané na účet peňažné prostriedky od Slovenskej sporiteľne a.s., pričom nemala vedomosť, o aké prostriedky sa jedná, až pri následnom zisťovaní zistila, že sú to peňažné prostriedky v rámci debetného prečerpania účtu. O skutočnosti, že jej dlh spravuje namiesto banky žalobca sa dozvedela až pri osobnej návšteve banky, kde jej bolo oznámené, že banka svoju pohľadávku voči nej postúpila žalobcovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky jej nebolo doručené. Banku navštívila za účelom dohody o odklade, prípadne zmene splátok, avšak táto dohoda už nebola možná, nakoľko banka už nebola správcou jej dlžoby. Snažila sa telefonicky kontaktovať žalobcu za účelom dohody o úprave splátok, avšak nikdy sa nedovolala, aj keby chcela splácať žalobcovi, nevedela kam má splátky poukazovať, keďže žalobca bol nezastihnuteľný. Žalovaná je nezamestnaná.

13. Podaním doručeným okresnému súdu 17.06.2019 v súvislosti so závermi z pojednávania konaného 25.04.2019 žalobca k otázke úverového rámca uviedol cit.: „Z platobnej histórie vyplýva, že dňa 09.07.2007 bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 20.000 S a počas celej doby zmluvného vzťahu nemenil.“ V súvislosti s otázkou kde bola medzi pôvodným veriteľom a žalovanou dohodnutá možnosť predčasného zosplatnenia prečerpania úverového rámca žalobca uviedol, že táto dohoda bola dojednaná v rámci bodu 8.2. psím, a) Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s tým, že žalovaná mala s týmto dojednaním vyjadriť súhlas popisom zmluvy o bežnom účte. V súvislosti so splnením si povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách právnym predchodcom žalobcu, žalobca uviedol, že jeho právny predchodca si túto povinnosť pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanej splnil a žalovanú, ktorá bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní opakovane výzvou z 09.07.2007 a výzvou označenou ako „Odstúpenie od zmluvy“ z 20.09.2011 vyzval na úhradu omeškaných splátok, preto žalobca považuje cit.: „...za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca uvádza, že vyššie uvedené listiny neboli doručované do vlastných rúk a nedisponuje doručenkami/podaciami hárkami.“ Žalobca označené výzvy adresované žalovanej považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, s tým, že keďže žalovaná ich doručovanie nerozporovala, je podľa žalobcu ich doručenie potrebné považovať za nesporné. Napokon splnenie/nespĺnenie povinnosti

podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách právny predchodcom žalobcu pred postúpením pohľadávky žalobcovi, žalobca argumentačne odôvodnil aj tzv. cit.: „súhlasom žalovanej“ daným v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa relevantnej časti ktorého cit.: „... Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. ...“ Podľa žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia o bankách došlo aj v danom prípade k individuálnemu dojednaniu súhlasu medzi žalovanou na jednej strane a právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou a. s.) na strane druhej o možnosti postúpenia pohľadávky banky voči žalovanej na tretiu osobu bez ohľadu na počet dní omeškania alebo bez potreby realizovania bez potreby realizácie predchádzajúcej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu sa toto konkrétne dojednanie nachádzalo v bode 19.16. VOP, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a podľa dojednania ktorého cit.: „Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vznesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Podľa žalobcu si tak žalovaná a jeho právny predchodca dohodli odchyľne od zákona o bankách cit.: „... možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy...“, s tým, že žalobca podotkol, že uvedené dojednanie nemožno považovať za také, ktoré by spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, pretože jednako je založené na zákonom zmocnení § 89 ods. 1 zákona o bankách a jednako je aj v súlade s § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku postúpiť inej osobe aj bez súhlasu dlžníka. Prílohou predmetného vyjadrenia žalobcu boli: list pôvodného veriteľa z 22.06.2011, ktorým žalovanej oznámil omeškanie so splácaním dlhu (predmetný list bol žalobcom predložený už na pojednávaní 25.04.2019); list pôvodného veriteľa z 20.09.2011 adresovaný žalovanej označený ako „Odstúpenie od zmluvy“ a Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom v znení účinnom od 01.02.2006.

14. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie ústnymi a písomnými vyjadreniami sporových strán; oboznámením sa s nimi predloženými listinnými dôkazmi v rozsahu, ako sú označené vyššie v tomto rozhodnutí a zistil nasledujúci skutkový stav.

15. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“ alebo „postupca“) uzavrela so žalovanou 23.02.2007 „Zmluvu o bežnom účte“ č. 0452086570/0900, na základe ktorej bol žalovanej zriadený bežný účet č. 0000000452086570/0900, ku ktorému „Zmluvou o vydaní a používaní Platobnej karty“ z 01.03.2007, bola žalovanej vydaná platobná karta VISA Electron s nasledujúcimi dennými limitmi v mene SKK: hotovostný v dňoch - 15 000,- Sk; bezhotovostný v dňoch - 45 000,- Sk a celkový v dňoch - 60 000,- Sk.

16. Pôvodný veriteľ (banka) na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE z 27.06.2013, svoju pohľadávku, ktorú mal mať voči žalovanej z nepovoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte žalovanej, postúpil žalobcovi, ktorý je nebankovým subjektom. Postúpenie pohľadávky v sume 913,55 Eur s príslušenstvom mala banka podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámiť žalovanej listom z 09.07.2013, ktorého doručenie však žalobca listinne nepreukázal. Z prílohy č. 1 k rámcovej Zmluve o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 vyplýva, že pohľadávka pôvodného veriteľa (banky) voči žalovanej vznikla z nepovoleného prečerpania na účte, pričom ku dňu postúpenia predstavovala suma 913,55 Eur, z tohto istina v sume 804,35 Eur, riadny úrok 3,66 Eur, z úroku z omeškania 101,61 Eur a poplatky 0,54 Eur.

17. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“

18. Podľa § 290 CSP „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

19. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v čase uzavretia dotknutej zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom“

20. Podľa § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6.“

21. Podľa § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, podmienkou pri poskytnutí spotrebiteľského úveru „Pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o

a) úverovom limite, ak je stanovený,

b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená,

c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy.

Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.“

22. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

23. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka účinného v rozhodnom čase, patrila Zmluva o úvere medzi tzv. absolútne obchody, avšak v danom prípade právny vzťah medzi zmluvnými stranami založený zmluvou o povolenom prečerpaní na bežnom účte, má nepochybne spotrebiteľský charakter (ktorého charakter nepoprel ani žalobca, pozn.), preto ho bolo potrebné posudzovať okrem cit. § 1 ods. 3 v spojení s § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch aj podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré popri ostatných zákonoch o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z.z.) a zákona o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z., resp. č. 129/2010 Z.z.) predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa.

24. Podľa § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.“

25. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

26. Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „v znení účinnom v čase postúpenia“) „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“

27. Podľa § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase postúpenia „Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil.“

Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.“

28. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase postúpenia „Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.“

29. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v čase postúpenia „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

30. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o bežnom účte (23.02.2007) „Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.“

31. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanou nepochybne existoval občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaná ako spotrebiteľ nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti avšak pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) ako dodávateľ konal v rámci predmetu svojho podnikania. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru.

32. Ešte prv, ako by okresný súd pristúpil k vecnému skúmaniu zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním a tým k skúmaniu danosti a dôvodnosti žalovaného nároku, ktorý mal žalobca nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky od banky (t.j. od pôvodného veriteľa), bolo nevyhnutným skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 6. 2010). V danom prípade si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom.

33. V danom prípade, pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, okresný súd musel v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním, na základe ktorej bola vzniknutá pohľadávka predmetom postúpenia a jednako musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k

postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanej dominantnejšie postavenie a žalovaná v postavení spotrebiteľa mala v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jej práv aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzdanej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnúc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (rozumej postúpením pohľadávky) dostala žalovanú (spotrebiteľku) do právneho vzťahu s iným subjektom (rozumej s postupníkom), ktorého výber žalovaná nemala možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovanej).

34. Majúc na zreteli uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, točž ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovanej (spotrebiteľa) došlo na nebankový subjekt (žalobcu), ktorý, nie je administratívno-právne kontrolovateľný a postihniteľný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“).

35. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (vid. tiež odkaz 72c v § 89 ods.1 zákona o bankách).

36. V prvom rade je nutné podotknúť, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

37. Vzhľadom na uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovanej, na žalobcu (postupníka), boli síce splnené všeobecné formálno-právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t.j. okresný súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanou), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu (ku ktorému v danom prípade došlo 27.06.2013), ktorého výber ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítať s tým, že banka aj bez jeho

súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevymožiteľné národnou bankou, dal podľa okresného súdu zákonodarca v § 92 ods. 8 zákona o bankách spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať s vedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako 90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Podľa okresného súdu banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek zákona o bankách. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanej strane, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimitáciu.

38. Súdna prax sa už odklonila od judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Obo 210/01, pozn.), v zmysle ktorej relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky už bez ďalšieho postačuje na založenie aktívnej vecnej legitimitácie postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa novej judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

39. Okresný súd v uvedených súvislostiach príkladmo poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018, v ktorom je uvedené: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z)“

40. Obdobne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 je uvedené: „Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

41. V danom prípade okresný súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (Slovenská sporiteľňa a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanej, realizovala voči žalovanej aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca stotožnil s výzvami z 09.07.2007 a z 20.09.2011 označenou

ako „Odstúpenie od zmluvy“, resp. označené výzvy žalobca považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožňuje, pretože ani jedna z týchto výziev nemohla byť realizovaná minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému (rozumej postúpeniu) došlo až 27.06.2013. Navyše prvú z výziev, t.j. výzvu z 09.07.2007 žalobca nepredložil, predložil iba list z 22.06.2011 v ktorom pôvodný veriteľ oznamuje žalovanej, že je v omeškaní so splácaním dlhu, pričom v tomto liste je uvedené, že predmetný dlh mal vzniknúť z úverovej zmluvy z 09.07.2007, ktorý dátum zrejme žalobca jednako omylom považoval za dátum výzvy, ktorú proklamuje ako výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a jednako je nutné podotknúť, že tento list sa nemôže týkať prejednávanej veci, pretože v danom prípade bola zmluva o bežnom účte s povoleným prečerpaním uzavretá so žalovanou 23.02.2007 a nie 09.07.2007, pričom iná zmluva ako z 23.02.2007 okresnému súdu predložená nebola. Okrem toho, ani tento predložený list z 22.06.2011 a ani list z 20.09.2011 označený ako „Odstúpenie od zmluvy“ nemajú náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (nie je v nej uvedená lehota minimálne 90 kal. dní na plnenie pred postúpením pohľadávky), nehovoriac o tom, že doručenie týchto listov žalovanej žalobca nepreukázal, pričom v tomto smere nepostačuje tvrdenie, že ich doručenie sa má za preukázané, keďže ich nedoručenie žalovaná nerozporevala. Žalovaná nemôže rozporovať skutočnosť o ktorej nemá ani vedomosť a je nie len povinnosťou tvrdenia ale aj dôkaznou povinnosťou žalobcu hodnoverne a nespochybniteľne preukázať tvrdené skutočnosti.

42. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Slovenskej sporiteľne a.s. pre žalovanú, ktorou by ju minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ju upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže doceliť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou bola žalovaná v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie jej tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením.

43. Banka má síce právo zbaviť sa rizikovej pohľadávky hoci aj jej postúpením na iný subjekt, ktorý nemusí byť ani bankou, avšak súčasne v tomto vzťahu s bankou je treba chrániť aj slabšie postavenie klienta (spotrebiteľa), ktorému zasa nemožno brániť aby sa rozhodol či s rizikom neplnenia svojho záväzku voči banke budú sprístupnené mimo iné aj jeho citlivé údaje tvoriace bankové tajomstvo inému nebankovému subjektu, resp. má právo minimálne byť si vedomý takéhoto postupu banky v prípade, že banke nebude plniť. Slovenská sporiteľňa a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovanej na žalobcu len po tom, ak bol klient napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offa aj bez námietky žalovanej prihliaďnuť (napr. Krajský súd v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.04.2016).

44. Zákon o bankách je tzv. lex specialis upravujúci postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o poskytnutí úveru spotrebiteľovi povinný zo zákona zisťovať jeho schopnosti úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah

dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru účinne postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, sp. zn. 20Co/124/2016).

45. Napokon sa okresný súd musel vysporiadať aj s argumentáciou žalobcu, že podľa jeho názoru jeho právny predchodca (banka) nemusel realizovať pred postúpením mu pohľadávky výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože banka pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním, na základe ktorého vznikol žalovanej voči banke dlh, využila zákonom, konkrétne § 89 ods. 1 zákona o bankách, jej dané zmocnenie dojednať sa s klientom (žalovanou) odchylné od zákona o bankách, pričom podľa žalobcu banka toto oprávnenie aj využila a pri uzatváraní zmluvy sa so žalovanou vo všeobecných obchodných podmienkach (VOP) v bode 19.16. mali dohodnúť, že banka bude aj bez súhlasu žalovanej a bez akejkoľvek predchádzajúcej výzvy oprávnená postúpiť inému subjektu svoju pohľadávku voči žalovanej a to cit.: „...akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú,...“ Je nutné na margo podotknúť, že v rámci svojej preukaznej povinnosti žalobca VOP okresnému súdu nepredložil.

46. V týchto súvislostiach okresný súd podotýka, že uvedená obranná argumentácia žalobcu je účelová a vyfabulovaná, takže jej nie je možné uveriť, pretože v čase uzavretia zmluvy o bežnom účte s povoleným prečerpaním (23.02.2007) účinné znenie ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách (viď vyššie) ani neumožňovalo uzavretie takejto dohody (toto ustanovenie bolo v tomto smere novelizované až neskôr s účinnosťou od 01.06.2013, pozn.), t.j. toto ustanovenie neobsahovalo zmocňovacie oprávnenie o ktorom pojednáva žalobca, takže v skutočnosti medzi pôvodným veriteľom (bankou) a žalovanou ani k takejto od zákona odchyľnej dohode dôjsť nemohlo.

47. Navyše okresný súd nad rámec uvádza, že aj keby k takejto dohode bolo došlo (čo nedošlo) jednalo by sa podľa okresného súdu o neprijateľné zmluvné dojednanie a to z viacerých aspektov. Jednako keďže toto dojednanie sa malo nachádzať nie priamo v úverovej zmluve, ale len vo VOP, z označenia ktorých - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, nemožno mať takéto dojednanie za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom) v zmysle požiadavky § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nehovoriac o tom, že klient signuje len úverovú zmluvu nie však VOP. Takéto dojednanie, ktoré by bolo súčasťou VOP by bolo bankou dopredu pripravené pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovanej akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah, t.j. žalovaná by ju musela prijať, ak chcela vstúpiť do zmluvného vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Okrem toho dojednanie ktoré citoval žalobca by bolo neprijateľným aj z dôvodu, že podľa okresného súdu by vytváralo výraznú nerovnováhu v pomere síl oboch zmluvných strán (t.j. banky na jednej strane a klienta na strane druhej) a to jednako z hľadiska že klient by sa vopred vzdával svojich práv ohľadom akýchkoľvek aj budúcich svojich záväzkov čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jednako touto zmluvnou podmienkou by banka obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť a tiež, žalovaná ako spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou by dávala súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nej ako dlžníkovi na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo značne sťažené), zatiaľ čo žalovaná takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostala a postúpiť svoju prípadnú pohľadávku voči banke by bola oprávnená iba s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

48. Vzhľadom na uvedené okresný súd nemá pochybnosti, že aj keby došlo k takémuto zmluvnému dojednaniu, jednalo by sa o zmluvnú podmienku neprijateľnú podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale tiež absolútne neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatná zmluvná podmienka nemôže zakladať akékoľvek právo alebo povinnosť, v dôsledku čoho banka nebola oprávnená postúpiť pohľadávku voči žalovanej žalobcovi, bez dohody so žalovanou (napr. Okresný

súd Žilina č.k. 6C 285/2013-172, ktorý rovnakú zmluvnú podmienku vo VOP Slovenskej sporiteľne, a.s. určil pre jej neprijateľnosť podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline č. k. 7Co 270/2016-210).

49. Vzhľadom na zásadu kontradiktórnosti konania okresný súd zdôrazňuje, že v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh a z ktorých vyvodzuje svoje právne postavenie. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Na základe hore uvedeného dospel okresný súd k záveru, že žalobca dôkazné bremeno ohľadom preukázania jeho aktívnej legitímácie v spore neunesol, a teda nepochybne nepreukázal pravdivosť jeho tvrdenia o tom, že pôvodným veriteľom došlo k doručeniu výzvy žalovanej v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže žalobca ani po výzve okresného súdu nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok, okresný súd žalobu ako celok zamietol. Vzhľadom na tento právny záver bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami a argumentmi žalobcu, ktorými preukazoval oprávnenosť ním uplatneného nároku.

50. Okrem toho okresný súd poznamenáva, že v danom prípade, bol okresný súd nútený opakovane vyzývať žalobcu (výzvy z 24.02.2014, z 21.05.2014, z 25.06.2014, z 25.04.2019) na spresnenie kľúčových, pre rozhodnutie dôležitých skutočností, pričom napokon aj tak v bode zosplatnenia úveru ostala vec sporná, keďže nie je zrejmé ktorý subjekt (či postupca alebo až postupník), kedy a za akých podmienok úver zosplatnil. V tejto súvislosti okresný súd totižto uvádza, že nezosplatnený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Ak by predčasné mimoriadne zosplatnenie úveru vykonal samotný žalobca po tom, čo mu bola pohľadávka bankou postúpená, toto postúpenie by nemalo žiadnu váhu, keďže na takýto úkon je oprávnená jedine banka. Ak by sa takáto možnosť pripustila, spotrebiteľia vstupujúci do právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

51. Ak by k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, ako k jej zosplatneniu, t.j. ak by v čase postúpenia postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná jednalo by sa o rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpenie pohľadávky by nebolo možné považovať za platné. Postúpenie nesplatenj pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6 Co/104/2018).

52. Okresný súd v súvislosti s problematikou postúpenia nespлатneného úveru pre úplnosť poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobcu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon od ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje cit.: „Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28. 8. 2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejmá z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankuloval výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu

(pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

53. Napokon okresný súd tiež uvádza, že žalobca, aj napriek výzve okresného súdu 25.04.2019 nepredložil hodnoverný dôkaz (resp. nepredložil žiadny dôkaz) o tom kde a v akej sume bol medzi pôvodným veriteľom a žalovanou dohodnutý úverový rámec povoleného prečerpania prostriedkov na jej bežnom účte; kde a aká bola dohodnutá úroková sadzba za povolené a prípadne za nepovolené prečerpanie prostriedkov na bežnom účte žalovanej, pričom sa jedná o skutočnosti o ktorých má byť v zmysle cit. § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, spotrebiteľ písomne informovaný najneskôr v deň uzavretia zmluvy. Inými slovami spotrebiteľ ma právo mať vedomosť o tom, do akej sumy môže aj v prípade absencie svojich disponibilných finančných prostriedkov na bežnom účte tento prečerpať a to či už v rámci povoleného alebo nepovoleného prečerpania a o tom, koľko ho to bude stáť, t. j. počnúc od kedy a akou úrokovou sadzbou bude toto povolené alebo nepovolené prečerpanie úročené. Uvedené skutočnosti žalobca taktiež nepreukázal, pričom v tomto smere vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu 17.06.2019 iba uviedol, že cit.: „Z platobnej histórie vyplýva, že dňa 09.07.2007 bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 20.000 S a počas celej doby zmluvného vzťahu nemenil.“ V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že citované zákonné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase explicitne vyžaduje písomnú dohodu vopred medzi bankou a spotrebiteľom o rámci prečerpania bežného účtu a o úročení tohto prečerpania a v tomto smere teda nepostačuje, že ex post, táto skutočnosť pre spotrebiteľa vyplýva až z platobnej histórie, pretože spotrebiteľ musí byť o týchto skutočnostiach informovaný vopred, aby sa s vedomím týchto informácií rozhodol, či produkt prečerpania finančných prostriedkov na svojom účte za stanovených a jemu vopred známych podmienok využije alebo nie.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

55. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

56. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

57. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, keďže žalovaná bola v predmetnom konaní úspešná okresný súd jej priznal voči v konaní neúspešnému žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O samotnej výške trov konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Okresný súd nepriznal nárok na náhradu trov konania Združeniu - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, pretože z konania vystúpilo, vo veci sa nevyjadriло a žiadne trovy mu nevznikli. Okresný súd nepriznal nárok na náhradu trov konania ani Občianskemu združeniu slovenských spotrebiteľov AZ,

ktoré nenaplnilo zákonom stanovené podmienky CSP iného subjektu a nepredložilo ani splnomocnenie dané mu žalovanou na jej zastupovanie v spore, v spore sa nevyjadriло a ani mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane,

ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.